

עמ"י 68409/06/17 - ח ר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"י 68409-06-17 ר נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
העורר	ח ר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום תל אביב- יפו (כב' השופטת ר' פוזננסקי כץ) מיום 18.6.17 לפיה נדחתה בקשתו של העורר לקבל תיעוד חזותי של חקירתו כחשוד בעבירת רכוש.

ביום 21.9.16 ולאחר שבוצע חיפוש בדירתו של העורר, נעצר הוא בחשד להחזקת רכוש החשוד כגנוב והובא לתחנת משטרה. בהמשך אותו יום נחקר העורר על ידי רס"מ אביחי יונתני ועל גבי הודעת החשוד נרשם בכתב יד כי החקירה תועדה ב"ענבל" (כינוי למערכת ההקלטה בווידאו בחדר חקירות).

בדיון שהתקיים ביום 18.6.17 בפני בית משפט קמא התייצב נציג המשיבה רס"מ יונתני ומסר כי אין בתיק החקירה תיעוד חזותי של חקירת העורר, וכי אמנם רשם על גבי הודעת העורר כי החקירה תועדה ב"ענבל" אולם אירעה טעות בין אם משום שהחקירה אכן הוקלטה על ידו ואולם הוא לא נטל את הדיסק בסימומה ובין אם החקירה לא הוקלטה למעשה. כמו כן טען כי העבירה בגינה נחקר העורר אינה מחייבת תיעוד חזותי של חקירתו, כי הנחקר נחקר בשפת אמו וכי לא הייתה אינדיקציה לבעיה פסיכיאטרית ועל כן לא הייתה כל חובה לתעד את חקירתו בווידאו.

בסופו של דיון, קבע בית משפט קמא בהחלטתו כדלקמן:

"עניינו של החשוד והעבירה בגינה נחקר אינם עומדים בקריטריונים הקבועים בחוק המחייבים תיעוד חזותי.

ראשית, אין המדובר בעבירה שהעונש בגינה מעל 10 שנות מאסר. שנית, המבקש דובר את השפה העברית על בוריה. שלישית, אמנם לחשוד רקע פסיכיאטרי אך מחיקת הרשעה אחרונה הינה משנת 2003, ואילו בשנת 2016 הורשע כדין. משכך, הרי שלא הייתה כל סיבה לתעד את החקירה באופן חזותי ובעניין זה אני שבה

ומפנה לסעיף 7 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) תשס"ב - 2002.

סוף דבר, משאין בתיק חומר מתועד וכפי שהובהר לעיל גם לא היה צורך לתעד את חקירתו של החשוד, הרי שלא נפל פגם בעבודת המשטרה בכל הנוגע לכך שהחקירה לא צולמה או גם אם צולמה לא נשמרה".

על החלטה זו הגיש העורר את עררו.

בדיון שהתקיים לפני ביום 17.7.17 שמעתי טיעוני הצדדים.

העורר טוען כי טעה בית משפט קמא בהחלטתו עת דחה את בקשתו לקבל עותק מהתיעוד החזותי של חקירתו. לטענתו, החלטת בית משפט קמא אינה צודקת היות ולא נקבע בה כי המשטרה כשלה בהתנהלותה עת חדלה מלהקליט את חקירתו על אף כי הינו בעל עבר פסיכיאטרי ומוכר כנכה בשיעור של 100%.

נציג המשיבה, אשר ביצע את החקירה, טען כי לא נפלה כל טעות בהחלטת בית משפט קמא. לטענתו ההקלטה לא נמצאה אף לאחר שביצע חיפוש יסודי והוא אינו יודע אם בוצעה כזו אם לאו ומכל מקום לא הייתה קיימת חובה על פי חוק להקליט את חקירתו של העורר.

לאחר שעיינתי היטב בהחלטת בית משפט קמא ונתתי דעתי לטענות העורר ולטענות בא כוח המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי יסודה של החלטת בית משפט קמא בדיון ולא נפלה בה כל טעות. ממילא אני קובע כי גם אילו הייתי דן בבקשת העורר הייתי מחליט כפי החלטת בית משפט קמא.

בית משפט קמא ביסס החלטתו על תקנות סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב- 2002 המסדירות כללים בדבר אופן חקירת חשוד. אין חולק כי העורר נחקר בגין עבירה שהעונש המרבי הקבוע בצידה אינו עשר שנים או יותר ואין חולק כי הינו דובר את השפה העברית. לפיכך, לא קמה חובה חוקית לתעד את חקירתו בתיעוד חזותי בשל נסיבות אלה. אלא שטוען העורר כי הינו בעל עבר פסיכיאטרי וכי בנסיבות אלה הייתה על המשטרה החובה לתעד חקירתו בתיעוד חזותי. אף לעניין זה התייחס בית משפט קמא בהחלטתו וקבע כי אמנם לעורר עבר פסיכיאטרי אולם אין מדובר במגבלה עדכנית היות ומחיקת הרשעתו האחרונה הינה משנת 2013 ואילו בשנת 2016 הורשע כדיון. על כן ובצדק קיבל בית משפט קמא את טענת נציג המשיבה כי לא עלתה כל אינדיקציה למוגבלות נפשית אשר חייבה תיעוד חקירתו של המשיב באופן חזותי.

נציג המשיבה הצהיר כי אמנם ציין על גבי הודעת העורר כי חקירתו הוקלטה בווידאו אולם הצהיר כי לאחר שביצע חיפוש יסודי לא איתר את התיעוד וכי אינו יודע לומר אם למרות רישומו על תיעוד חזותי של החקירה - אכן תועדה החקירה באופן האמור. בית משפט קמא לא מצא להטיל דופי בהצהרת נציג המשיבה ואיני מוצא להתערב בקביעה זו לפי שלא עולות כל אינדיקציות להתנהלות רשלנית או זדונית מצד המשטרה, כטענת העורר.

במסגרת טיעוניו לפני טען העורר כי עררו מתייחס אף לעניין בקשתו לקבל את החומרים המודיעיניים שבתיק החקירה. בעניין זה ציין בית משפט קמא בהחלטתו מושא הערר כי בפתח הדיון הסביר לעורר כי אינו יכול לדון בבקשתו זו שכן הוצאה תעודת חיסיון אודות המידע המודיעיני. העורר הצהיר בפני בית משפט קמא כי הוא מבין ומקבל המניעות לדון בבקשתו לקבל לעיונו את החומר המודיעיני. אלא שבדיון לפני חזר על בקשתו זו. ברור הוא כי לנוכח הצהרת העורר בבית משפט קמא אין בסיס לערר שלפני. אך מעבר לכך ולמעלה מן הצריך, לנוכח קיומה של תעודת חיסיון, ההליך בבית משפט קמא אינו ההליך המתאים לעתירה לגילוי ראייה. לפיכך אני דוחה טענות העורר בעניין זה.

העורר מיקד בקשתו בעניין התיעוד החזותי של חקירתו וצו החיפוש. אין לי אלא לקבוע כי החלטת בית משפט קמא נכונה ואין למצוא בה פגם או טעות. ככל שהעורר עומד על בקשתו בעניין החומר החסוי ראוי כי יברר המצב המשפטי בעניין ויפעל בדרכים המתאימות.

סוף דבר הוא שאני דוחה את הערר.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ז, 19 יולי 2017, בהעדר הצדדים.